

A. van Vliet-Ligthart Schenk

sambi

SAMBI

A. VAN VLIET - LIGTHART SCHENK

SAMBI

Met illustraties van Tiny van Asselt

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4358 6

Hondjes te koop

Ik ben een kleine hond.

Mijn haren zijn zwart. Mijn oren zijn lang.

Ze zeggen, dat mijn vader een poedel is. Maar ik heb mijn vader nog nooit gezien.

Ik woon in het bos, bij mijn baasje.

Ik woon er samen met mijn broertjes en zusjes. Ik had er zeven. Nu zijn het er nog drie.

Telkens komen er kinderen en nemen een broertje of zusje mee.

Dat vind ik helemaal niet leuk. Maar mijn baasje vindt het goed.

Hij zoekt voor ons allemaal een goede baas of een lief vrouwtje.

Mijn baasje kan niet altijd voor ons blijven zorgen.

Nu staat er in de tuin voor het huis een paal. Boven aan de paal is een plankje getimmerd.

Op dat plankje staat: Hondjes te koop.

Zo komt het, dat Karel al vier hondjes verkocht heeft.

Karel, zó heet mijn baasje. Hij is heel lief en zorgt goed voor ons.

Toen we nog klein waren, dronken we alleen melk bij onze moeder. Nu we wat groter zijn, krijgen we ook wel eens vlees of een ei. Ik ben dol op een ei.

Het huis van Karel staat midden in het bos. Daar kun je fijn spelen en stoeien. En daar word je sterk van.

Op een dag komt er een oude mevrouw. Ze zegt tegen Karel: „Ik ben altijd zo alleen. Kan ik van jou een hondje kopen?”

Er komt ook een meisje, dat heel lang ziek is geweest. Nu is zij weer beter. Zij mag ook een hondje uitzoeken.

Na een paar maanden blijf ik nog samen met mijn zusje over. Dat is wel een beetje verdrietig, maar wij worden nu heel erg verwend.

En als we gaan slapen, kruipen we allebei dicht bij onze moeder.

Onze moeder heet Smousje. Mij noemen ze alleen maar „hondje”.

Ik heb eigenlijk nog geen naam. Mijn zusje ook niet.

Karel zegt: „Als jullie een nieuw baasje krijgen, geeft hij je wel een mooie naam.”

Maar ik wil helemaal geen nieuw baasje. Ik heb het hier best naar mijn zin. Ik wil stoeien met Karel in het bos.

Ha! Daar komt hij al.

Wef-wef, doe je mee, Karel? We zullen samen vlinders vangen. We gaan verstoppertje spelen achter de bomen en tussen de struiken.

Wef-wef!

Wat doe je nou, Karel? Gaan we niet stoeien in het bos? Waar breng je me nu heen?

O, kijk eens, daar staat een meisje.

Het is een lief meisje. Haar jurkje is groen en haar blonde haren dansen in de wind.

Karel kent het meisje wel. Hij noemt haar Julia.

De vader en moeder van Julia zijn er ook bij. Ze zeggen: „Julia, vind je dat hondje wel lief? Wil je dat hebben?”

Dat hondje ben ik.

Julia neemt mij in haar armen. Ze aait mij over mijn kop. „Ik vind jou het liefste hondje van de hele wereld,” zegt ze.

Julia neemt mij mee. Haar vader geeft Karel geld uit zijn portemonnee. Nu ben ik ook verkocht.

Ze nemen mij mee in de auto. Wat een lawaai maakt zo'n ding.
En dan kom ik in mijn nieuwe huis. Het is het huis waar Julia woont.

Karel was mijn baasje. Nu wordt Julia mijn vrouwtje. Er staat al een mand voor me klaar.

Ik krijg ook een naam.

Ze zeggen „Sambi” tegen mij.

Ik krijg ook melk in een bakje. Toch vond ik de melk van mijn moeder lekkerder. „Je wordt nu groot,” zegt Julia. „En grote honden drinken melk uit een bakje.”

Ik tril op mijn poten. Ik ben bang. Ik wil terug naar mijn moeder. Ik wil naar mijn zusje en naar Karel. En als het nacht wordt, huil ik zachtjes. Alles is ook zo vreemd.

Maar gelukkig . . . na een paar dagen gaat het al wat beter. Ik ben niet verdrietig meer.

Julia zegt, dat ik een flinke hond ben.

Naar de dokter

Op een dag neemt Julia mij mee naar een groot huis. Het is het huis van de dierendokter. Wat we daar moeten doen, begrijp ik niet. Ik wil niet naar de dokter. Ik ben helemaal niet ziek.

We komen in een grote kamer. Daar zijn nog veel meer dieren. Katten zijn er ook. Mauw-miauw! Ik houd niet van katten. Wef-wef! Pas maar op, ik zal jullie wel krijgen!

Opeens zegt Julia: „Kom, Sambi, nu zijn wij aan de beurt.”

Ik kruip heel dicht tegen mijn vrouwtje aan.

We komen in een andere kamer. Daar loopt een mijnheer met een mooi wit schort aan.

„Dag, dokter,” zegt Julia.

Nu weet ik tenminste wie de dokter is. Ik zou wel willen huilen, zo bang ben ik. Maar dat is niet flink.

De dokter geeft me een prik in mijn vel.

Dan mag ik weer met Julia mee. Zij zegt: „Nu zul je niet gauw ziek worden, Sambi. Nu word je groot en sterk.”

Komt dat nou alleen door die prik?

Ik ben blij als we weer thuis zijn. Ik kruip in mijn mand. O, o, wat ben ik moe. Ik kan mijn ogen niet meer open houden. Ik ga heel lang slapen. Ik droom van allemaal katten met glinsterende ogen. Wef-wef! Pas op, hoor! Ik zal je pakken!

Is dat schrikken!

De volgende morgen gaat Julia weer naar school.

Moeder doet boodschappen. Ze zei: „Blijf jij maar fijn in je mandje, Sambi. Ik zal voor jou wat lekkers meebrengen.”

Maar ik begrijp nog niet alles van wat de mensen zeggen.

Ik ga mijn mand uit. Mijn mand staat in de keuken. De deur van de keuken staat open.

Boem! Ik spring tegen de kamerdeur.

Boem! Ik spring nog eens. En nog eens.

Floep, daar schiet de deur open.

Ik schiet met een vaart naar binnen. Veel te vlug eigenlijk. Ik rol door de kamer. Is dat schrikken!

Ik ga eens rondsuffelen.

Op een tafeltje staat een schaalte. Daarop liggen twee snoepjes.

Misschien zijn ze voor Julia, als ze uit school komt. Maar ik heb er zo'n trek in. Hap, hap, daar gaan ze al naar binnen.

Er staan pantoffels van vader. Ha, daar kun je fijn mee spelen. Ik neem er één tussen mijn tanden. Grrrr, grrrr! Ik denk, dat het een wilde kat is. Ik maak me verschrikkelijk kwaad. Ik bijt en ik trek. Maar opeens zie ik iets, dat nog veel mooier is.

Het is Jan Klaassen. Dat is de pop van Julia. Hij heeft een lange rode muts op, met een kwast eraan.

Krrak, krrrak! Met mijn scherpe tanden ruk ik de kwast eraf. Ik schud Jan Klaassen heen en weer.

En dan . . . o, daar komt moeder binnen. Ze heeft de tas met boodschappen bij zich. Ze ziet de kamerdeur openstaan.

„Sambi!” roept ze. „Wat doe je nou?”

Van schrik laat ik Jan Klaassen op de grond vallen.

Wat is moeder boos. Haar wangen zien rood van kwaadheid. Ze pakt me op en geeft me een tik. Dan zet ze mij in mijn mand. En ik krijg helemaal niets.

Julia komt uit school. Zij ziet Jan Klaassen. Zijn muts is stuk en er is een gat in zijn hoofd. Julia huilt.

Is het zó erg, Julia? Ben jij ook al boos op mij? Waarom aai je me nu niet over mijn kop? Dat doe je altijd als je thuiskomt.
Julia zegt: „Foei, Sambu, je bent stout.”
Maar ik zeg: Wef-wef, ik wil hollen, springen en bijten.

En dan krijg ik toch iets van mijn vrouwtje. 't Is rood en wollig zacht. 't Is een oude pantoffel.
„Hier mag je in bijten,” zegt Julia. „En je mag eraan trekken ook. Die pantoffel is voor jou.”
Ik kwispel met mijn staart en ik geef Julia een lik op haar wang. Zo blij ben ik.
En nu speel ik elke dag met de pantoffel.

Karel op bezoek

Als er een paar maanden voorbij zijn, komt Karel op bezoek. Ik hoor aan zijn stem, dat het Karel is.
Karel zegt tegen mij: „Wat ben jij groot geworden.”

Mijn staart gaat heen en weer. Dat had je niet gedacht, hè Karel? Karel heeft een doosje in zijn handen. Er is een deksel op met gaatjes erin.

Julia wil weten, wat er in die doos zit.

Ik ben ook een beetje nieuwsgierig. Ik ga op mijn achterste poten staan.

Op een paar oude lapjes ligt een jong vogeltje. Het heeft bloed aan zijn kopje.

„Zeker uit zijn nestje gevallen,” zegt Julia.

Ze geeft het vogeltje een beetje water in zijn bekje.

Wef-wef! Geef mij ook wat. Ik heb ook zo'n verschrikkelijke dorst.

Julia zegt: „In de keuken is jouw water, Sambi.”

Maar waarom moet ik nou naar de keuken?

Karel en Julia dekken het vogeltje toe. Dan zetten ze de doos onder de pianolamp. De lamp brandt en maakt het diertje lekker warm. Het lijkt wel of het nu heel dicht bij het warme lijfje van zijn moeder ligt.

„Als het vogeltje beter wordt,” zegt Karel, „laten we het weer wegvliegen. Dan vindt het vast zijn vader en moeder weer. Dat is fijn voor het vogeltje.”

Ik vind vogeltjes wel leuk. Soms, als ze in de tuin zijn, wil ik ze pakken. Ik wil met ze spelen.

Maar de vogeltjes zijn bang voor mij.

Als ik kom, vliegen ze weg. Ze gaan op het dak zitten of in de toppen van de bomen.

Daar kan ik niet bij. Ik kan niet vliegen. En klimmen kan ik ook niet. Ik kan wel hard lopen en hoog springen.

Wef-wef, ga je mee, Julia? Zullen we naar het park gaan? Dan kunnen we zien wie het hardst kan lopen. Wef-wef, ga je mee?

Even later zijn we in het park. Karel is er ook bij.

Het vogeltje ligt in de doos bij Julia thuis. Zij mag het houden tot het weer beter is.

Karel heeft een poes. Dat is Mimi. En poesen lusten zo graag vogeltjes. Mimi mag het vogeltje niet te pakken krijgen.

Wef, nu gaan we samen stoeien en spelen.

Karel en Julia staan heel ver bij elkaar vandaan. Ik hol van Karel naar Julia en van Julia naar Karel. Mijn tong hangt uit mijn bek. Van dat hollen word je moe.

Karel en Julia zijn ook moe van het spelen.

Karel gaat weer naar zijn eigen huis. „Als je jarig bent, kom ik weer,” zegt hij tegen Julia.

Over vijf dagen is mijn vrouwtje jarig. Dat zal me een feest worden. Maar nu ga ik eerst fijn slapen in mijn mand. Ga jij ook slapen, Julia?

Ik kan niet tellen

De volgende dag zegt Julia: „Nu nog vier nachtjes slapen, Sambu, dan ben ik jarig.”

En weer een dag later zegt ze: „Nu nog drie nachtjes.”

Ik ben een domme hond. Tellen kan ik niet en rekenen helemaal niet.

Maar na drie nachtjes is het feest. Julia heeft haar mooiste jurk aan. En ook haar nieuwe lakschoenen. Ze krijgt een cadeautje van vader en moeder. Er zit een prachtig gekleurd papier omheen.

Ik ben heel nieuwsgierig. Ik ga dicht bij Julia staan.

Zal ik het papier er afhaken met mijn scherpe tanden?

„Af, Sambí,” zegt Julia. „Dat mag je niet.”

O, kijk eens wat er te voorschijn komt. Een verfdoois met allerlei kleuren verf erin.

Julia is er heel blij mee.

Ik kwispel met mijn staart. Ik spring tegen Julia op. Ik wil haar ook iets geven. Ik geef haar een lik op haar neus. Dat betekent: Hartelijk gefeliciteerd, Julia.

Jammer, dat Julia nu naar school moet.

Wef-wef, kan ik mee met jou, Julia? Ik zal heus lief zijn.

Daar gaat mijn vrouwtje al.

„Jij moet hier blijven,” zegt ze. „Ik ga naar school. Omdat het

woensdag is, ben ik vanmiddag thuis. Dan is er geen school. We maken er een groot kinderfeest van.”

Ik ben blij als de morgen voorbij is.

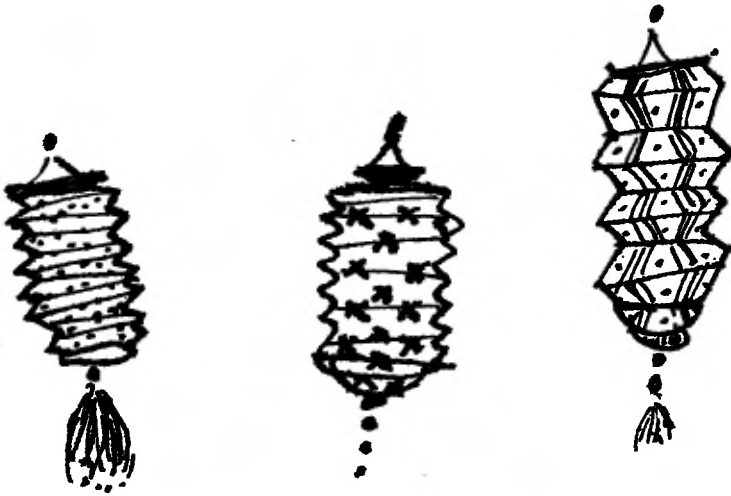
Telkens kijk ik voor het raam. Met mijn poten sta ik op de vensterbank.

Ha, daar is Julia al. En daar is Karel ook.

Wef-wef, wat fijn dat je er weer bent, Julia. Was het leuk op school? Heb je ook uitgedeeld?

Ik spring tegen Karel op. Zie je me niet, Karel? Krijg ik geen aai over mijn kop?

Karel zoekt het vogeltje. Het ligt nu niet meer in de doos onder de pianolamp. Het zit in een klein houten kooitje. Het vogeltje wordt weer beter. Nog een paar weken, dan mag het gaan vliegen. Het mag weer naar de andere vogels. Soms zegt het vogeltje: Piet-piet, sjilp-sjilp. Het klinkt heel zacht, maar ik kan het goed horen. Ik zeg: Wef-woef! Mijn stem klinkt veel harder.

Boodschappen doen

Nu ga ik met Karel en Julia mee. Zij gaan boodschappen doen. Ik mag niet alleen lopen. „Dat is gevaarlijk,” zegt Julia. Zij maakt me vast aan de riem. Eigenlijk is het een ketting. Een mooie glimmende ketting. Moeder geeft geld mee in de portemonnee. Ze zegt: „Omdat het

feest is, mogen jullie wat lekkers kopen. En Sambu mag ook wat hebben.”

Daar gaan we dan.

Mijn vrouwtje zegt: „Kom, Sambu, we gaan eerst naar de slager. Eerst gaan we iets voor jou kopen.”

Ik ken de slager van Julia wel. Dat is een grote man, met bolle wangen en een wit schort voor. Hij verkoopt allemaal dingen, die ik heel lekker vind. Vlees en worst en kluiven verkoopt de slager. Ik vind het fijn, om erheen te gaan.

Ik trek aan de riem. Kom, Karel, kom, Julia, loop wat vlugger. Waarom blijven jullie nu stilstaan? Dat begrijp ik niet.

Julia zegt: „Hier moeten we wachten, Sambu. Zie je wel die zebra?” Maar ik zie geen zebra. Ik weet ook niet wat een zebra is. Of bedoelt zij dat pad met die witte strepen? Maar waar is dat pad voor?

Julia zegt: „Hier gaan we naar de overkant. Eerst goed kijken, Sambu. Pas op voor de auto's en de fietsen. Pas op voor al het verkeer. Eerst kijken naar links. Dan naar rechts. En nog eens naar links. Als er niets komt, gaan we naar de overkant.”

Eindelijk zijn we bij de slager.

Julia gaat naar binnen. Karel en ik wachten buiten. Honden mogen niet in de winkel komen.

Ik houd het bijna niet uit. Het ruikt hier zo lekker.

Wef-woef, waar blijf je toch, Julia? Ik heb zo'n trek in een stuk worst. Wef-woef! Wef-woef!

De slager vindt Julia zeker ook een lief meisje. Hij praat heel vriendelijk met haar. En als hij lacht, kun je zijn ogen bijna niet zien. Dat komt door die bolle wangen.

Ha, daar komt Julia. In de éne hand draagt ze haar boodschappenmandje. In de andere hand een plakje hondenworst.

„Hier, Sambu, dit mag je vast opeten.”

Hap, ik slok het stukje worst naar binnen.

Nog meer, Julia. Ik lust nog veel meer.

„Als we thuis zijn,” zegt Julia.

We lopen verder.

In een andere winkel koopt Julia snoepjes. Een zak vol snoepjes.

Julia krijgt alleen snoepjes, als er feest is. „Altijd snoepen is niet goed voor je kiezen,” zegt moeder.

We gaan naar huis. Alle vriendjes en vriendinnetjes zijn er al. Het wordt een vrolijk feest.

De kinderen krijgen limonade en een gebakje met room erop. Ze smullen van de lekkere snoepjes. En ik krijg een groot stuk worst uit de zak van de slager.

En ze zingen allemaal: „Lang zal Julia leven!!!”
Ik spring en ik dans en ik kwispel met mijn staart. Ik zou wel willen, dat Julia elke dag jarig was. Zou ik dan ook elke dag zo'n groot stuk worst krijgen?
Misschien wel.

Vakantie

Vandaag begint de vakantie. Zes weken gaat Julia niet naar school. Dat vind ik fijn. Dan gaan we samen spelen met de bal en wandelen in het park.
Eerst gaan we vier weken naar zee. Dat heeft Julia gezegd.
Daar gaan we ploeteren in het water. Wat ploeteren is, weet ik niet. Water drink ik altijd uit mijn bakje. Is dat water in mijn bakje ook de zee?
Maar als Julia zegt: „Sambi, ga je mee naar de zee?” dan dans ik en spring ik. Ik wil altijd graag met Julia mee.
Moeder pakt de koffers in.
Vader maakt de auto klaar.
't Is heel erg rommelig in huis. Ik vind rommel gezellig. Ik snuffel overal met mijn neus tussen. Ik kwispel met mijn staart.
Moeder bromt: „Ga toch weg, Sambi!”
Maar ik hoor aan haar stem, dat ze niet echt boos is.
Weet je wat? Ik ga eens bij de auto kijken. Mijn mand is er ook al in. En ook de pop van Julia.
De deur van de auto staat open. Ik wip naar binnen. Autorijden vind ik fijn. Mijn plaats is altijd achterin bij Julia.
Julia, waar blijf je nou? Zijn jullie nog steeds niet klaar?
Eindelijk . . . daar gaan we dan.
Het wordt een lange reis.

Soms moet vader even rusten. Van autorijden word je moe. Dan staat de auto stil aan de kant van de weg.

Maar dat mag niet overal. Kijk, daar is een verkeersbord. Er staat een letter op. Moeder vertelt aan Julia, dat het een P is. De P van Parkeren. Daar mag de auto staan.

Ik denk: Jullie foppen mij. Die P is niet van Parkeren. Die P hoort bij poesen.

En als de deur van de auto opengaat, vlieg ik eruit. Wef-woef! Woef-oe-oe-oe-oeff! Waar zijn jullie? Ik zal jullie pakken. Ik grom en ik brom.

Er is niet één poes. Zie je wel, ik weet er weer niets van. Heeft moeder dan toch gelijk?

Ik ben blij, als we weer verder rijden.

Ik leg mijn kop op de schoot van Julia. Ik ga lekker slapen. En ik droom van de wilde poesen. Als ik jullie vind, zal ik je!

Pas maar op!

Het vakantiehuis

Voor een leuk boerenhuis staan we stil.

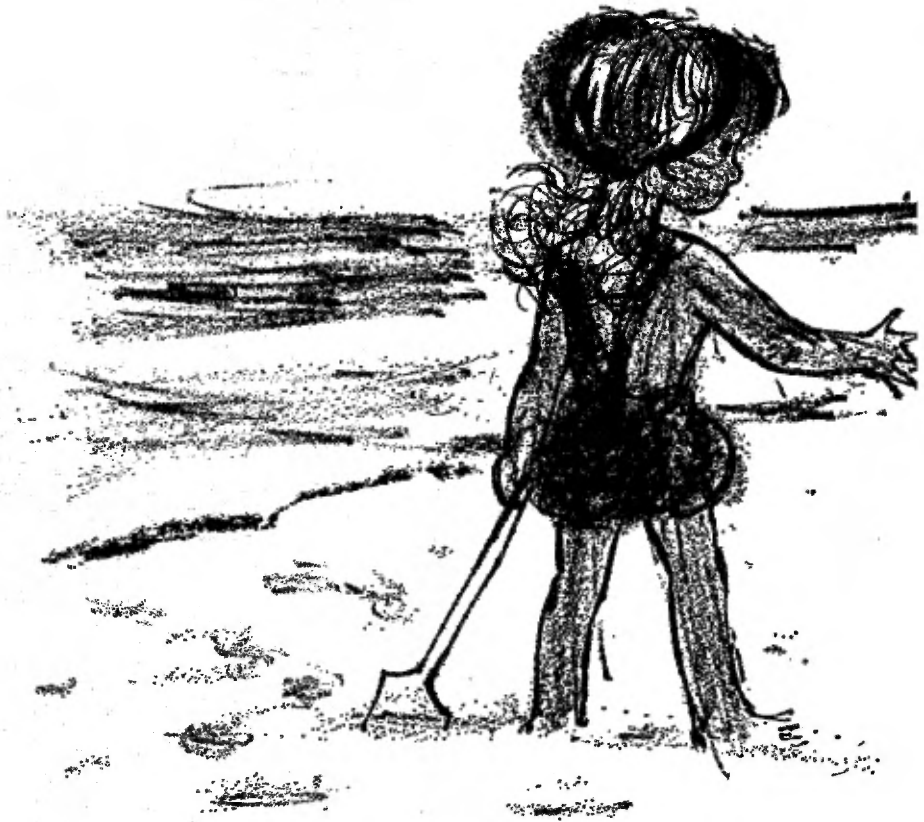
Julia heeft me wakker gemaakt. „Kom, Sambu, hier is ons vakantiehuis. Hier gaan we in de vakantie wonen.”

In de deur van het huis staat een vrouwtje. Het is vast een boze vrouw. Ze heeft rare lange rokken aan. Ze heeft ook een grote witte fladdermuts op.

Ik word vreselijk boos op die vrouw. Ik houd niet van lange rokken en fladdermutsen. Ik ben er eigenlijk bang voor.

Wef-woef! Wef-woef! Ik zal je pakken!

Vader grijpt me beet en maakt de riem vast aan mijn halsband. Hij zegt: „Kom nou toch, dat vrouwtje is heel lief.”

Maar ik kan het niet geloven. De moeder van Julia heeft niet zo'n zwarte rok. En ze heeft ook geen fladdermuts.

Wef-woef, vrouwtje. Ik zal je bijten in je lange zwarte rok.

Het vrouwtje steekt haar hand uit. „Kom maar,” zegt ze. „Zullen we samen goede vrienden worden?” En dan aait ze mij zo maar over mijn kop. Ze zegt: „Je moet niet zo lelijk doen.”

En dan blaf ik niet meer. Ik grom niet meer. Ik spring zo maar tegen haar zwarte rok. Ik geef haar een lik op haar neus. Het

vrouwte neemt ons mee in het vakantiehuis. Ze zegt: „In dit huis mogen jullie twee weken wonen.”

En dan worden alle koffers uit de auto gehaald. En mijn mand krijgt ook een plaatsje in het boerenhuis.

Vader is vrolijk. Moeder is blij. Julia danst van plezier.

De vakantie is begonnen.

En ik zeg: Wef-wef-woef! Waar is nou de zee?

Wanneer gaan we nou ploeteren, Julia?

De volgende dag

De volgende dag gaan we weer rijden met de auto. Het duurt maar heel even.

„Nu zijn we bij de zee,” zegt Julia.

O, o, wat ben ik nieuwsgierig. Ik ben ook een beetje bang.

Als we uit de auto gaan, blijf ik dicht bij Julia.

Wat een hoge bergen, zeg. Het zijn bergen van zand.

Julia zegt: „Dat zijn de duinen, Sambí.”

Maar ik durf bijna niet te kijken. Stel je voor, dat zo'n duin omvalt.

Dan krijg ik hem boven op mijn kop. Ben jij niet bang, Julia?

Julia is niet bang.

Opeens . . . ik zie water.

Wat een grote bak met water. Mijn bakje met drinkwater is veel kleiner.

Is dat nu de zee, Julia?

Dat is fijn, zeg! Ik heb juist zo'n trek in wat lekker koel water.

Bah, wat is dat? Het water smaakt niet lekker. Het is zout. Dat water lust ik niet. Daar krijg je nog veel meer dorst van.

Weet je wat? Ik ga een kuil graven. Dat doe ik met mijn voorpoten. Het zand vliegt om mijn oren. Ik maak dolle sprongen. Ik vind het fijn hier.

Alleen voor de golven ben ik nog bang. Kijk, daar komt er weer één. Ik maak dat ik weg kom.

Pas op, Julia!

Julia is niet bang. Ze heeft haar zwempak al aan. Dat mag best nat worden.

Maar ik heb geen zwempak. En als mijn haren nat worden, vind ik dat helemaal niet fijn.

Julia zegt: „Kom, Sambí, ga mee ploeteren in het water.”

Nu weet ik wat ploeteren is.

Wef-woef! Wef-woef!

Misschien doe ik het morgen, Julia.

Als het nacht wordt

Als het nacht wordt, ga ik slapen. Ik slaap heerlijk in mijn eigen mand. Dat is mijn bed, weet je.

Ik ben moe van het spelen. Ik ga dromen van de zee en van het zand.

Ik zou best altijd in dit boerenhuis willen blijven. En dan elke dag met de auto mee. En elke dag naar het strand.

Zou Julia al slapen?

Vast wel. Zij heeft ook zo heerlijk gespeeld in de zon.

Ik wil nog wel heel lang denken over alle prettige dingen. Maar mijn ogen vallen dicht.

Welterusten.

Als ik 's morgens wakker word, hoor ik de wind waaien. Hij loeit om het boerenhuis. En de regen klettert tegen de ramen.

Julia staat bij mijn mand.

„Het regent, Sambu. Wat jammer, hè? Hoor je de wind wel? En ook de regen, die tegen de ramen spettert? Nu kunnen we niet naar het strand.”

Ik ga uit mijn mand. Ik ben heerlijk uitgerust. Ik heb helemaal geen zin om thuis te blijven.

Weet je wat? Ik ga er stilletjes vandoor.

Julia zoekt haar pop. Zij gaat met haar pop spelen.

Ik blijf niet thuis. En als ik nat word, zal ik me wel droog likken.

Regenwater is gelukkig niet zout.

Eerst ga ik wat eten. Mijn bakje staat al klaar.

Ziezo, nu kan ik ertegen.

Ik wil naar buiten. De deur is dicht. Daar had ik niet aan gedacht.

Als het mooi weer is, staat de deur open.

Wat nu?

En toch wil ik eruit.

Ik spring tegen de deur. De deur blijft dicht.

Met mijn poten sla ik tegen de deurknop. Floep . . . daar schiet de deur open.

Vader ziet het niet. Moeder merkt het niet. En Julia is druk bezig met haar pop.

Ik ren weg. Ik ga de straat op.

Er lopen vrouwtjes met lange rokken. Zij gaan boodschappen doen. Boven hun witte fladdermuts houden ze een paraplu.

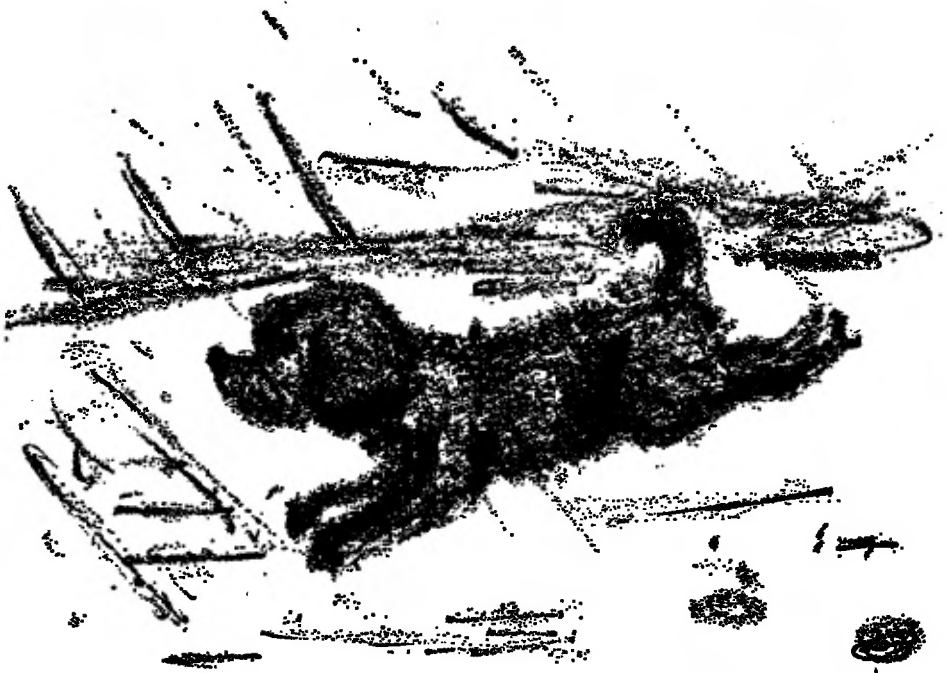
Ik heb geen paraplu.

Ik loop in de regen. Ik loop steeds vlugger. Misschien kan de regen dan niet bij me komen.

Eindelijk kom ik bij de zee. Wat ben ik verschrikkelijk moe. In de auto kom je er veel gemakkelijker.

Het is stil op het strand. Er zijn geen kinderen, die spelen in het zand. Er is niemand die gaat zwemmen in de zee.

Ik zie alleen een paar vissers. Zij gaan vissen vangen. En als het

heel hard regent, gaan de vissers schuilen. Dat doen ze in een klein huisje, dat tegen de duinen staat. Het is eigenlijk een hokje, waar zij elke dag hun hengels in opbergen. En ook een emmer en voor ieder een stoeltje.

In dat kleine huisje zijn geen raampjes. Het is er wat donker. Maar dat is niet erg. Als de vissers binnen zijn, worden ze niet nat.

En als de mannen naar hun huis gaan in het dorp, gaat de deur van het strandhuisje altijd op slot.

Koud en nat

Al heel lang heb ik op het strand gelopen. Ik ben koud en nat.
Maar nu is het opgehouden met regenen. De wind heeft de wolken
weggejaagd.

Zouden vader, moeder en Julia nu ook weer hierheen komen?
Wat zullen ze opkijken, als ze mij zien.

Weet je wat ik doe? Ik ga Julia eens lekker foppen. Ik kruip stille-
tjes in het hokje van de vissers. De deur staat open. Ik kruip in

een hoekje. En als ik Julia hoor, hol ik naar haar toe. Dan zeg ik:
Wef-woef, Julia, hier ben ik weer. Dat had je niet gedacht, hè?
De vissers merken niet, dat ik in hun hokje ben. Zij kijken alleen
maar naar hun vistuig. Vissen vangen in zee is niet gemakkelijk.
Ik let niet op de vissen. Ik kijk alleen naar poesen.
Maar die zijn hier niet.
En ik ben moe. Verschrikkelijk moe.
En ik ben nat. Verschrikkelijk nat.
Ik ga even slapen. Dan kan ik weer spelen als Julia komt.

Maar . . . ik weet niet wat er gebeurt als ik slaap.
De vissers komen terug. Ze zijn opgehouden met vissen. Een paar
flinke vissen spartelen in de emmer. In een net nemen de mannen
de vis mee naar huis. De hengels, de emmer en de stoeltjes brengen
ze in hun strandhuisje. En in dat huisje lig ik.
Ik word wakker van het gestommel. Ik schrik me naar. Gelukkig
zien de vissers mij niet. In het hoekje waar ik lig, is het donker. Ik
durf me niet te bewegen. Ik tril omdat ik bang ben.
Gelukkig, daar gaan de vissers. De deur van het huisje gaat dicht.
De deur van het huisje gaat . . . op slot!
O, daar heb ik helemaal niet aan gedacht. Wat ben ik dom. Nu kan
ik er niet meer uit.
Moet ik nu altijd hier blijven?
Dat kan niet. Ik wil eruit.
Ik moet eruit. Was ik maar bij Julia gebleven. Ik heb zo'n spijt.
Met mijn poten probeer ik de deur open te duwen. Het gaat niet.
Het gaat helemaal niet. De deur is op slot. Alleen de vissers kunnen
de deur openmaken.
Ik ga zachtjes huilen. Woef-woef! Julia help me toch!
Ik wil eruit. Ik wil met jou spelen. Ik wil een kuil graven in het
zand.
Stil . . . ik hoor mensen komen.
Zou het niet meer regenen? Ik hoor geen druppels meer op het dak.
In het huisje is het ook niet meer zo pikgedonker. Er komt licht
door een spleetje bij de deur.

Ik probeer door het spleetje te kijken. Ik zie de zon. Er komen ook meer mensen. Ik hoor kinderen roepen.
Woef-woef, ben jij er ook, Julia? Help me dan! Ik wil eruit.
Ik kras met mijn nagels tegen de deur.
Wef-woef, help me toch!

Julia heeft verdriet

Ik weet niet, dat Julia zo verdrietig is.
Ze heeft mij overal gezocht. Vader en moeder hebben meegeholpen.
Ze weten niet, dat ik in het huisje van de vissers zit. Ze weten ook niet, dat ik zo verdrietig ben.
Weet je wat? Ik zal heel hard blaffen. Misschien horen ze mij.
Woef-woef-woef! Woef-woef-woef! Doe eens open die deur!
Ik kijk weer door het spleetje.
Er komen kinderen langs. Julia is er niet bij.
Die kinderen praten en lachen. Ze zijn blij, dat de zon er weer is.
Nu kunnen ze weer spelen en stoeien in het zand.
Woef-woef-woef! Woef-woef-woef!
De kinderen staan stil. Ze luisteren.
Woef-woef!
Ze horen mij.
Woef-woef, doe de deur eens open!
Een paar kinderen kijken door het spleetje bij de deur.
Woef-woef, ik zie jullie wel.
Een jongen probeert de deur open te maken. Dat gaat niet. De deur is op slot.
De jongen zegt: „Ik ga mijn vader roepen.” Hij holt weg.
Ik word bang. Ik kruip weer in mijn hoekje.
Even later . . . krik-krak. De deur gaat open.

Ik knipper met mijn ogen tegen het felle licht.

Wie staat daar? O, het is één van de vissers. Hij heeft vanmorgen ook de deur op slot gedaan.

De man schudt met zijn hoofd. „Wel alle vissen in de zee, hoe kom jij hier?”

Ik word nog banger. Mijn staart zit tussen mijn poten. Ik wil wel heel hard weghollen.

De man houdt mij vast aan mijn halsband.

Ik zit nu in het zand.

Er staan allemaal kinderen om mij heen. Ik word er verlegen van.

Maar opeens . . . wie komt er aan?

O, het is Julia!

Vader en moeder zijn er ook. Zij komen eens kijken wat er aan de hand is.

De hele morgen hebben ze al naar mij gezocht.

„Sambi! Sambi!” roept Julia.

Woef-woef! Woef-woef!

Ik spring overeind. Ik ruk mij los. Ik ga gauw naar Julia.

O, o, wat ben ik blij. Ik geef haar een lik op haar wang. Ik ga nooit meer weg, Julia. Ik blijf voortaan altijd bij jou.

Wat is dat? Ga je huilen, Julia? Dat begrijp ik niet. Huil je omdat je zo blij bent? Dat begrijp ik helemaal niet.

Ik ben ook blij. Dat kun je aan mijn staart zien. Hij zit niet meer tussen mijn poten. Hij zwiert en zwaait en draait in het rond.

Ik hol naar de zee.

Er komt een hoge golf. Ik spring er zo maar middenin. Zo blij ben ik.

Kom je ook, Julia?

Kom mee, dansen in de golven.

Een paar dagen later

Julia zegt: „Ga je mee, Sambi.”

Ik zeg: Woef-woef! Gaan we weer naar de zee?

Julia zegt: „Nee, Sambi, we gaan naar een feest. Een paardenfeest.”

Van een paardenfeest heb ik nog nooit gehoord. Als ik een paard zie, ga ik altijd blaffen. Eigenlijk ben ik een beetje bang voor een paard. Maar als Julia naar het feest gaat, ga ik ook. Ik zal heel dicht bij haar blijven.

Vader en moeder gaan ook mee.

Ik ben zo benieuwd.

We komen bij een heel groot weiland.

Vóór het weiland is een houten hek. Dat staat nu open. Om het

weiland is een hek van ijzerdraad. Julia zegt: „Dat is geen gewoon ijzerdraad. Het is schrikdraad.

Dat schrikdraad heeft de boer om het land gemaakt. Dan kunnen de koeien niet weglopen. En als ze het toch doen, komen ze tegen het schrikdraad. Dan schrikken ze heel erg. Ze krijgen een schok en gaan gauw terug.”

Nu zijn er geen koeien. De boer heeft ze naar een ander land gebracht.

Er zijn paarden. Zwarte paarden en witte paarden en bruine paarden. Hun hoofden zijn versierd met mooie bloemen.

Er zijn ook leuke wagens. Daar worden de paarden voorgespannen. Het is een lange stoet van wagens. En in iedere wagen zitten een boer en een boerin.

De boeren hebben een zwart pak aan. Ze hebben gouden ringen in hun oren. De boerinnen dragen lange zwarte rokken. Ze hebben een muts op met glinsterdingen.

Er is ook muziek. Maar als de wagens gaan rijden, is het stil. „Van muziek kunnen de paarden wild worden,” zegt Julia.

Daar gaan ze. De boer zwaait met zijn zweep. De boerin kijkt trots in het rond. En ze doen ook spelletjes.

Alle mensen hebben plezier. Julia ook.

Er komen steeds meer mensen op het grote weiland. Ze duwen mij op zij. Ze gaan allemaal voor mijn neus staan. Dat is niet leuk. Weet je wat? Ik ga een ander plaatsje zoeken.

Julia heeft de riem losgelaten. Vol spanning kijkt ze naar de paarden.

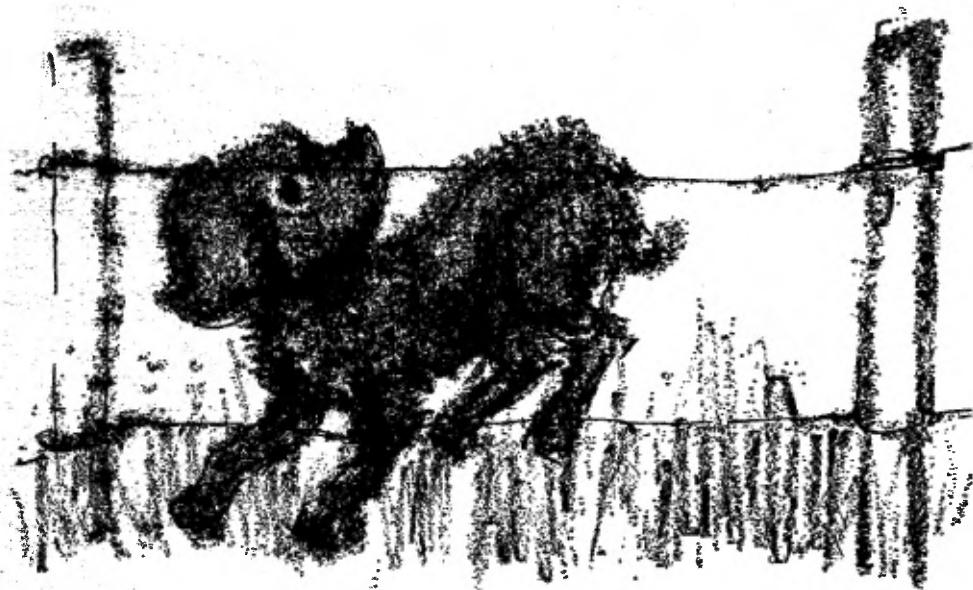
Stilletjes sluip ik tussen de mensen door. Ze letten niet op mij. Ik krijg een duw en een trap. Dat gaat per ongeluk.

Ik maak gauw dat ik weg kom. Weg bij al die grote mensevoeten vandaan. Maar ik zal goed onthouden waar Julia is.

Opeens . . . wat gebeurt er?

Ik schrik me wild. Ik krijg een schok door mijn poten. Ik dans en ik draai. Ik tril met mijn hele hondelijf. Ik huil zo hard, dat alle mensen het kunnen horen.

Julia hoort het ook. En vader en moeder komen al naar mij toe.

Ik kruip heel dicht tegen Julia aan. Ik begrijp niet, wat er is gebeurd.

Vader zegt: „Ik weet het wel. Sambu heeft met zijn poten op het schrikdraad getrapt.”

Ik weet nu heel goed wat schrikdraad is. Ik wil hier niet langer blijven.

Vader, moeder en Julia hebben medelijden met mij. Ze nemen mij gauw mee naar huis.

Als we in het boerenhuis zijn, tril ik nog. Zo vreselijk ben ik nog nooit geschrokken.

Terug naar de stad

Op een morgen zegt Julia: „Sambi, vandaag gaan we terug naar ons huis in de stad. De vakantie is voorbij.”

Ik zeg: Woef-woef, Julia. Ik wil hier wel altijd blijven. Ik blaf nu niet meer tegen de vrouwtjes met hun lange rokken. En ik ben niet bang meer voor de grote fladdermutsen. En ook niet voor de golven van de zee. Woef-woef, laten we nog een poosje hier blijven. Maar vader en moeder zijn al aan het pakken.

De vakantie is voorbij.

Een beetje verdrietig zit ik in mijn mand.

Julia aait mij over mijn kop. Ze zegt: „Jij bent mijn vriendje. Wij blijven toch bij elkaar? Wil jij soms helemaal alleen hier blijven?” Stel je voor. Nee, dat doe ik niet. Julia is mijn vrouwtje. En als Julia naar de stad gaat, ga ik mee, woef-woef!

Daar gaan we dan.

Ik kruip in de auto dicht bij Julia. We zitten samen op de achterbank. Dat is ons plaatsje.

Ik kijk naar buiten. Daar lopen de vrouwtjes met de lange zwarte rokken en de fladdermutsen op.

Ik grom niet. Ik ben ook niet bang.

Ik ga rustig liggen. Mijn kop op de schoot van Julia. Wat lig ik heerlijk.

Oei, wat is dat?

Het lijkt wel of er zand in mijn ogen prikt. Zand van het strand bij de zee.

Maar dat is niet waar. Ik krijg alleen maar verschrikkelijk veel slaap. Mijn ogen gaan langzaam dicht. Nu merk ik niet, dat de reis zo lang duurt.

Eindelijk maakt Julia me wakker.

De auto staat stil.

„Sambi, kijk eens waar we zijn?”

O, ik zie het al. We zijn in de stad. En daar is ons huis.

Vader maakt met de sleutel de deur open.

In huis is alles stil en netjes. Maar dat duurt niet lang. Daar komen de koffers al.

Mijn mand komt weer op zijn eigen plaatsje te staan.

Julia heeft haar pop al binnengebracht.

Ik zeg: Woef-woef, Julia, gaan we nu weer in het park spelen met de bal?

Maar niemand heeft tijd voor mij.

Ik loop tussen de koffers door. Ik snuffel met mijn hondeneus. Ik ruik nog de zee en het zand. Maar ik ruik ook nog iets anders. Het is een kluif. Die heeft moeder van de slager gekregen.

Moeder zegt: „Hier, Sambu, dan heb jij ook wat te doen.”

Nu lig ik in mijn mand. De kluif heb ik tussen mijn poten. En als iemand er aan wil komen, ga ik grommen. Het is mijn kluif. De slager heeft het zelf gezegd.

Weer naar school

Na twee weken moet Julia weer naar school.

Woef-woef, mag ik mee, Julia? Ik wil niet, dat je weggaat. Ik wil met je mee naar school. Ik zal heus stil zijn in de klas. Woef-woef, vind je het goed, Julia?

Julia vindt het niet goed. Ze zegt: „Honden horen niet in de klas.” Nu ben ik helemaal alleen. Moeder doet haar werk. Niemand gaat met me spelen. Dat houd ik niet langer uit. Ik wil naar buiten. Ik wil naar Julia.

Stil . . . daar gaat de bel. Moeder gaat naar de voordeur. Ze wil kijken wie er heeft gebeld. Misschien de melkman.

De deur gaat open. Roettsssss, met een vaart ren ik eruit.

„Hier, Sambu,” roept moeder. Maar zij kan mij lekker niet pakken. Ik ga hoe langer hoe vlugger lopen. Ik wil naar Julia.

De school van Julia is niet ver. Met moeder samen heb ik Julia wel eens afgehaald.

Ik zie de deur al. Daar ga ik heel dicht bij zitten. Zou het nog lang duren, voordat Julia komt?

Ik kijk wat rond. Waar blijf je toch, Julia?

Opeens . . . wat zie ik daar? Er loopt een poes. Een zwarte poes met glinsterogen.

Ik zal je pakken, hoor!

Poes rent de straat op.

Ik grom van kwaadheid. Ik ren ook de straat op. Ik zal je pakken, hoor!

Boem! Au! Au!

Wat is dat nou? Ik rol over de straat. Ik wil weer opstaan.

Au! Au! Wat is er toch gebeurd?

Een auto stopt.

Er komen mensen aanlopen. Grote mensen en ook kinderen. De school is juist uitgegaan.

Al die mensen staan om mij heen.

Ik wil weglopen, maar dat kan niet. Alles doet me pijn.

Iemand wil mij oppakken.

Au-au, mijn poot.

Ik huil van de pijn. Dat kwam door die auto. Daar ben ik heel hard tegenaan gelopen. Dat is de schuld van die poes.

O, kijk eens, daar is Julia! Ze wilde heel vlug uit school naar huis gaan. Wat is dat nu? Zoveel mensen bij elkaar? Er is zeker een ongeluk gebeurd.

Julia ziet mij. Ze schrikt heel erg.

De mijnheer van de auto zegt: „Is dat Sambi, Julia?”

Die mijnheer, dat is de vader van Karel. Toen ik nog heel klein was, heeft Julia mij van Karel gekocht.

„Is dat Sambi?” vraagt hij nog eens.

Julia knikt en tegelijk rollen er tranen over haar wangen. „Arme Sambi,” zegt ze.

Maar Julia weet niet, dat ik weggelopen ben. Ze weet niet, dat ik stilletjes de straat opgerend ben.

Nog niet.

Julia begrijpt er niets van. Ze weet niet, wat ze moet doen.

Daar komt Karel ook aanlopen.
Heel voorzichtig tillen ze mij in de auto. Au, wat doet dat pijn.
Karel en Julia gaan ook mee. We rijden naar het huis van dokter
Beuzekom. Dat is de dierenarts.
Dokter is juist thuis om te eten. „Kom maar gauw,” zegt hij.
Hij bekijkt mijn poot. „Die is gebroken,” zegt hij.
En dan krijg ik een prik, net als vroeger. Toen was ik nog heel
klein.
En ik krijg er een stevig verband om.
Julia zegt: „Dan wordt je poot weer gauw beter.”
En dan brengt de vader van Karel mij thuis.
Moeder schrikt, als ze mijn poot ziet.
Julia vertelt, wat er is gebeurd.
„Dat komt ervan, Sambu, als je wegloopt,” zegt moeder.
Nu lig ik in mijn mand.
Ik word heel erg verwend. Dat vind ik fijn. Dan voel je de pijn
niet zo.
Maar voortaan blijf ik thuis, als Julia naar school is.
Ik wacht wel, tot er een school voor honden komt. Dan ga ik
daarheen. En ik vraag aan Julia of ze mij erheen brengt.

Hondenfeest

Het duurt wel een paar weken voordat ik weer helemaal beter ben.
Het verband is al van mijn poot, maar nu moet ik weer goed leren
lopen.
Elke dag ga ik aan de riem met Julia naar het park. Ik wil graag
hard lopen, net als vroeger. Ik wil ook met de bal spelen. Maar dat
gaat nog niet. Het gaat wel elke dag een beetje beter.

En als ik weer kan springen en hollen, is het feest. Er komen veel honden uit de straat op visite:

De bokser van Wim.

De herder van Linda.

De poedel van Saskia.

De tekkel van Frits.

Er zijn ook nog andere honden.

Het wordt een leuk feest, met veel lawaai.

Ik blaf, ik dans en ik spring.

En alle honden krijgen iets. Ze krijgen iets lekkers. Dat krijgen ze, omdat ik weer beter ben.

Julia is bij de slager geweest.

Iedere hond krijgt een plak heerlijke hondenworst.

De bokser van Wim.

De herder van Linda.

De poedel van Saskia.

De tekkel van Frits.

En ook de andere honden.

Maar voor mij is de dikste plak.

Wef-wef! zegt de bokser.

Woef-woef! zegt de herder.

Waf-waf! zegt de poedel.

De tekkel keft.

En de andere honden maken veel lawaai.

Ik spring tegen Julia op. Ik geef haar een lik op haar neus. Dat betekent: Dank je wel, Julia.

Het was een fijn hondenfeest.

Nu is alles weer voorbij. Al mijn hondenvrinden gaan naar hun eigen huis.

Ik mag nog even met Julia naar het park.

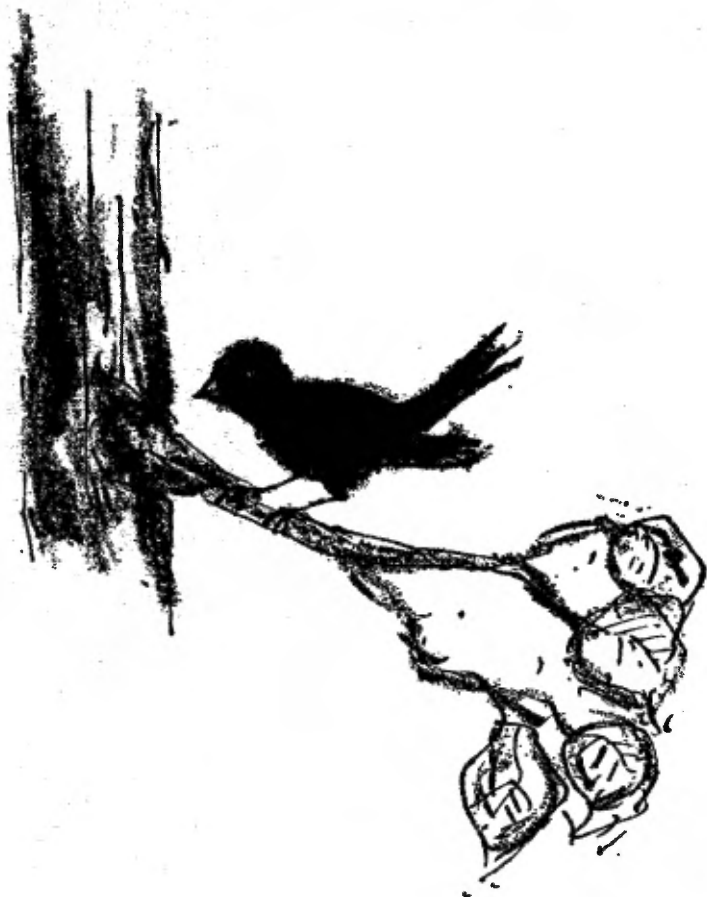
De zon schijnt. De vogels in de bomen zingen hun mooiste lied. Het lijkt wel of ze ook feest hebben.

Pietu-iet, pietu-iet, fiet-fiet.

Eén vogel zingt het allermooiste. Die vogel is vroeger uit zijn

nestje gevallen. Hij had bloed aan zijn kopje. Toen was hij nog heel klein. Karel had hem gevonden. Julia heeft hem verzorgd. Nu is hij weer beter. Hij is groot en sterk geworden. En hij zingt, zijn kopje omhoog, zijn liedje:

Pietu-iet, pietu-iet, fiet-fiet-fiet,
Julia en Sambu, hoor je me niet?

INHOUD

Hondjes te koop	7
Naar de dokter	9
Is dat schrikken!	10
Karel op bezoek	12
Ik kan niet tellen	14
Boodschappen doen	17
Vakantie	20
Het vakantiehuis	21
De volgende dag	24
Als het nacht wordt	25
Koud en nat	28
Julia heeft verdriet	30
Een paar dagen later	32
Terug naar de stad	35
Weer naar school	37
Hondenfeest	39